

Árkossy István: *Planetáris albérlok* (próza) **2**.
Karácsonyi Zsolt: *A meg nem teremtet világ* **3**.
Volt egyszer egy Dacia Kiadó. Kiss Ágnes interjúja Kerekes György szerkesztővel, műfordítóval **4**.
Dáné Tibor: *A Tatárhágó előtere* (próza) **7**.
Igen tisztelt Fodor Úr! Dáné Tibor levele Fodor Sándornak **10**.
Varga Borbála: *Forgatókönyv nélkül, Isteni stratégia, Két tudás* (vers) **11**.
Bánki Zsolt: *Joszi meghal* (próza) **12**.

Pavilon 420

Szarvas Ferenc: *Varjúvész, Kincs* (próza) **13**.
Kali Ágnes: *A bomlás alliterációi – Burján Kinga verseiről* (esszé) **15**.
Burján Kinga: *Víz, Zsugorodik egyre, Anyakovás, Megbocsátás, Végjáték, A tajtékzó víz hátán* (vers) **15**.

Marczinka Csaba: *Csődeljárás az Evrópa-kocsmá ellen, A Harapófogó bezárul...* (vers) **18**.
Simonfy József: *Bosszant, Lázadás, De* (vers) **18**.
Székedi Ferenc: *Árkossy – 80* (esszé) **19**.
Günter Kunert: *Az anyag, amelyből a vers építkezik, Berlin még egyszer, A szavak*.
Benő Eszter fordításai (műfordítás) **20**.
Lovász Krisztina: *A nő háromszor, Mutatványosok* (próza) **21**.

Kinematográf

Navarrai Mészáros Márton: *Újra Babilonban* (Damien Chazalle: *Babylon*) **22**.

Theátrum

Bartha Réka: *Adaptáció-határok: Eltűntek és szövegghiányok* (Ruszei Sava Ognjanov Színház. *Eltűntek* – Elise Wilk drámája nyomán) **23**.

Kritika

Tankó Andrea: *„Akkor kivirágognak az elszáradt fák” – barátkozás a megkettőződött Körösivel* (Molnár Vilmos: *Körösi Csoma Sándor csodálatos cselekedetei* – Rendhagyó legendárium) **25**.

Fülszöveg

Nyeste Emőke: *Az ecset pompás játékától a főnixi öngyilkosságig* (Bányai János: *Különös effektusok*) **26**.
Böjthe Pál: *A mítoszhoz való közelítési módok* (Sulyok Bernadett: *Ami örök és ami mulandó*) **26**.

Képregény

Csillag István, Vincze Ferenc: *Borvív* **26**.

Amplitúdó

Jakabffy Tamás: *A Debussy-opera ellentmondásossága* **27**.

Artefaktum

Mărcuțiu-Rácz Dóra: *Utazás anyag és lélek legmélyére* **28**.

ÁRKOSSY ISTVÁN

Planetáris albérlok

Igencsak furdal a kíváncsiság, vajon miféle fortély lappang a sötét anyag tudatában, hogy ravaszságával oly sikeresen ejtett át mindmostanáig annyi sziporkázó tudósszellemet a végtelenség fekete háttérüggönye és a sorspódium immateriális szuffitái előtt, ami talán nem is egyéb, mint egy oda-vissza átjárható fal, csapóajtó, egyfajta falanszter-mechanizmus része hetedhét ország-világ határán, netán transzcendens zsiliprendszer a lelkek számára szférikusán kialakítva vagy tetraéder formában. Ám mi lehet a „mindeneken” túl? Toscanelli vagy Piri Reis térképén bizonyára még nem bujkál a megfejtendő titok. A kozmikus tér reményké és bosszúfekete dimenzióinak ultraibolya sugárzású illatában, amikor a Tejútól már jó messzire baktat az ismeretlen, a láthatatlan és az áttetsző semmi, ők, a három kalandor vajon meddig képesek elmerészkedni, hisz palatáblán úgy tanultuk, hogy mindennek határa van, csak a balgaságnak nincs. Vagy a határtalanság léte mégsem agyament illúzió? Mert ha a végtelenség nem pusztán képzelgés, akkor bárhol lennie kell valaminek. És azután mi következik? Ott, az eddig még meg nem tapasztalt senki mezsgyéjén átlépve mi várhat a kíváncsiskodóra? Milyen talány lebeg az egymásnak feszülő, alattomos energiák uniójában, ahol mindig kéznél legyen a láb, mert léteznie kell valaminek, ami fáradhatatlanul pedálozza ezt a csavart érrendszerű kozmikus velocipédiát.

Elképzelhető, hogy az univerzum csak aprócska planetáris sejtselet egy sokkal hatalmasabb lény testében. Akár Ő lehet a Nagy Ismeretlen, miközben teaasztalánál lazít újabb grandiózus teremtetési után megpihenve; közben elmereng egy egészen másfajta végtelenbe, mint amire mi az ezergrammnyi szürkeállományunkkal egyáltalán rákattanhatunk. Testének pusztán csöppnyi atomjai a mi gigantikus csillagrendszereink. És miért ne lehetne így, hisz minden csak viszonyítás kérdése. Nem etalon az emberiség. A csillagrobbanásokról, a morgolódo vörös óriásokról, a kuncogó fehér törpékről Ő tudomást sem vesz, az ősködök színeváltozásai is csupán apró pörösenések bársonyosan szép égi bőrének világ-testén, és idővel elmúlik az is, miként minden kataklizma felszívódik, semmivé lesz; világjárványok is elkopnak a nagy bumm és nagy reccs közt az univerzumban.

Ámde most, miután a szteláris létben a matéria kellőképpen anyafölddé tömörült lábunk alatt, ideje, hogy a kompatibilis ellenszenvtől áthatott történelmi emberhorda ne feszkelődjön, dobja el végre drónokra felszerelt parittyáját, nyugodjon le, s ott nyugodjon le, ahol van; húzza össze magát minél kisebb térfogatúra, és addig örüljön a klímaváltozásnak, amíg még megteheti. Adjon hálát, hogy világra jött egy gömbölyded tomporú égitest gyermekeként, ami még megtűri e nyüzsgő populációt, elviselve antropomorf lovasainak húsába hasító lézer sarkantyúit.

Az életidőnk nem túl hosszan tartó ketyegés. Tán csak egyetlen vakunyi felvillanás az időgép menő mánusainak rovásjelzett skáláján, ahol látva követheti a Teremtő, mi lett egyheti munkájának eredménye. Persze még kérgeződő szilíciumgolyóbisunknak is lejár a garanciaideje, hisz ami csillagporból született, az csillagporrá lesz, ahogyan mi magunk is, akik már holnap isá, pur és homou vogymuk. Most még várakozunk a végső fokú ítélethirdetésre, bár gyanús, hogy Justitia mérlege pusztán látomás, csak a kardja valódi acél. Max Planck szerint az igazság sohasem diadalmaskodik, legfeljebb kihalnak idővel az ellenzői. Ekként változnak meg az arányok, s azonképpen a helyzetek is. Még Svájc, az icipici álomország sem lehet mindörökké csokoládé-nagyhatalom, aranyszabályok, aranyéletek, aranytartalékok díszkertje, egyszer neki is le kell nyelnie az aranygaluskát, ki kell battyognia az Alpok hús komfortzónájából, mert mindent elér a szublimáció, minden megpuhul, formát veszít, mint spagettiszál az időeszenciában. És mi, a csiszolt kőkor-szak csiszolatlan agyú, humanoid androidjai, voltaképpen csak kihasználtunk egy rövid, viszonylag csendes geológiai intervallumot két drámai paleofelvonás szünetében, amikor az *I. Világfortyogás* című szomorújátékban színre léptünk, de lám, a globális felmelegedés lehülése előtt máris biztonságosabb planétára készülünk el-szisszolni. Addig is a legfontosabb, hogy ha egymással már nem is, legalább kellő figyelemmel bánjunk a pénzzel, a valutával, a kriptovalutával, tudniillik tapasztaljuk, hogy nagy úr az, jön-megy, annyi különbséggel, hogy könnyebben megy, mint ahogy jön.